Specierum enim, quæ in parte dicuntur, aliquæ ei sanè inessent. Hoc verò impossibile, si mista sint omnia. Essent enim iam separata. Ait autem omnia esse mista, intellectu exeepto: hunc verò solum, impermistum, & purum. Ex his verò accidit principia dicere, & ipsum vnum (hoc enim simplex, & impermistum) & alterum tanquam ens, quale indeterminatum ponimus antè quàm determinetur, & aliqua participet specie. Quare dicitur quidem, neque rectè, neque clarè, vult autem simile quiddam & iis, quæ posterius dicunt. & iis, quæ nunc magis apparent. Verùm hæ quidem illarũ, quæ circa generationem, & corruptionem, & motũ sunt rationum, propriè sunt solùm. Ferè enim de tali substantia, & principia, & causas inuestigant solùm. Quicunque verò de cunctis quidem entibus speculantur, entium autem quædam sensibilia, quædam non sensibilia ponunt, manifestum est, quòd de vtrisque generibus perscrutantur. Quare magis immoretur quispiam, de iis quid bene, quidve non bene dicant, ad eorum, quæ nobis proposita sunt, inquisitionem. Qui itaque Pythagorici appellantur, principiis quidem, & elementis alieniori modo, quam physiologi, vtuntur. Causa verò est, quoniam ea non ex sensibilib. acceperũt. Entiũ. n. quæ mathematica sunt, sine motu sunt, præter illa, quæ circa astrologiã sunt. Disputant tamen, & tractant omnia de natura. Etenim generant cælũ, & circa eius passiones partes, & opera, obseruant quod sequitur, & princspia, & causas in eis consumunt, tanquam cæteris physicis conuenientes, quòd illud est ens, [quódque est] quodcunque sensibile est, & quod continet id, quod vocatur cælum. Causas verò, & principia, sicut diximus, sufficientia (vt dicunt) etiam vsque ad superiora entium trascendere, & magis quàm de natura, rationibus conuenientia. Ex quo verò modo motus erit, finito & infinito, & pari & impari solùm suppositis, nihil aiunt. Aut quomodo possibile est, sine motu, & mutatione generationem, & corruptionem esse, aut actiones eorum, quæ in cælo feruntur. Item siue quis eis concedat ex his magnitudinem esse, siue monstretur hoc, quomodo tamẽ quædam corporum leuia, quædam grauitatem habentia erunt? è quibus supponunt, & aiunt, nil magis, quàm de mathematicis corporibus,

A τῷ γὰρ ἐν μέρει τὰ λεγομένων εἰδῶν, ὑπάρχειν αὐ αὐτῷ. τοῦτο δὲ ἀδύνατον μεμιγμένων γε πάντων· ἤδη γὰρ αὐ ἀπεκέκριτο. φησὶ δ' εἶ μεμιγμένα πάντα, πλὴν τοῦ νοῦ· τοῦτον δὲ ἀμιγῆ μόνον καὶ καθαρόν. ἐκ δὴ τούτων συμβαίνει λέγειν αὐτοῦ τὰς ἀρχάς, τό, τε ἓν (τοῦτο γὰρ ἁπλοῦν καὶ ἄμιγες) καὶ θάτερον καθάπερ ὄν, ὅν πιθεμὲν τὸ ἀόριστον φύσιν ὁ ἐρεθλῶν καὶ μεταχεῖν εἴδοις τινός. ὥστε λέγεται μὲν οὔτε ὀρθῶς, οὔτε σαφῶς· βούλεται μὲν τοῖς τι παραπλήσιον τοῖς ὕστερον λέγουσι καὶ τοῖς νῦν φαινομένοις μᾶλλον. ἀλλὰ γὰρ οὔτε μὲν τοῖς ἀεὶ γίνεσιν λόγοις καὶ φθορὰν καὶ κίνησιν οἰκεῖοι τυγχάνουσι μόνον. ἀεὶ γὰρ ἀεὶ τε τῆς τοιαύτης οὐσίας, καὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰς αἰτίας ζητοῦσι μόνον. ὅστε δὲ ἀεὶ μὲν ἀπαύτων τῶν ὄντων ποιοῦσι πλὴν θεωρίαν, τῶν

B

C δ' ὄντων τὰ μὲν ἀδύνατα, τὰ δ' ἐκ ἀδύνατα θέασι, δῆλον ὡς ἀεὶ ἀμφοτέρων τὴν γνῶσιν ποιοῦνται τὴν ὁδὸν σκεψιν· διὸ μᾶλλον αὖ τις ἐνδιατρίψειε ἀεὶ αὐτῇ, τί καλῶς, ἢ μὴ καλῶς λέγουσιν εἰς τὴν νῦν ἡμῖν προκειμένων σκέψιν. οἱ μὲν οὖν καλούμενοι Πυθαγόρειοι, τοῖς μὲν ἀρχαῖς καὶ τοῖς στοιχείοις ἐκτοπωτέρως χρῶνται τῶν φυσιολόγων. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι παρέλαβον αὐτὰς ἐκ τῶν ἐξ ἀδυνάτων. τὰ γὰρ μαθηματικὰ τῶν ὄντων, ἀνευ κινήσεως ἐστιν, ἔξω τῶν ἀεὶ περὶ τὴν ἀστρολογίαν. διαλέγονται μὲν καὶ πραγματεύονται ἀεὶ φύσεως πάντα. γεννῶσι τε γὰρ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀεὶ τὰ τούτου μέρη, καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἔργα, διατηροῦσι τὸ συμβαῖνον· καὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰ αἴτια εἰς ταῦτα καταναλίσκουσιν, ὡς ὁμολογουμένοις τοῖς ἄλλοις φυσιολόγοις, ὅτι τόγε ὄν τοῦτ' ἐστὶν, ὅσον αἰσθητόν ἐστι, καὶ ἀεὶ εἰλήφεν ὁ καλούμενος οὐρανός. τὰς δ' αἰτίας καὶ τὰς ἀρχὰς ἱκανὰς εἴπομεν ἐκείνας (ὡς λέγουσι) καὶ ἐπαναβαίνειν καὶ ὅλη τὰ αἰωτέρω τῶν ὄντων, καὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀεὶ φύσεως λόγοις ἁρμοττούσας. ἐκ τίνος μὲν οὖν τόπου κίνησις ἔσται, πέρατος καὶ ἀπείρου μόνον ὑποκειμένων, καὶ ἀεὶ πόθεν καὶ ἀρτίου, οὐδὲν λέγουσιν· ἢ πῶς δυνατὸν αὖ κινήσεως καὶ μεταβολῆς γίνεσιν εἶ καὶ φθορὰ, ἢ τὰ τῶν φερομένων ἔργα κατὰ τὸν οὐρανόν· ἔτι δὲ εἴτε δίνη τις αὐτοῖς ἐκ τούτων ἔεῖ μέγεθος, εἴτε δεῦ

D

E

F

χθείη τοῦτο, ὅμως τίνα τόπον ἔχει τὰ μὲν κοῦφα, τὰ δὲ βάρος ἔχοντα τῶν σωμάτων· ἐξ ὧν γὰρ ὑποτίθενται καὶ λέγουσιν, οὐδὲν μᾶλλον ἀεὶ τῶν μαθηματικῶν λέγουσι σωμάτων, ἢ ἀεὶ